

## Arrest

**nr. 157 578 van 2 december 2015  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2015.

1.3. Op 24 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 21 september 1992 in Ain Al Hilwa (Saida) geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. Tot uw achtste woonde u Baraksat, behorend tot het Ain Al Hilwa vluchtelingenkamp. Nadien woonde u in Tamir, ook behorend tot het Ain Al Hilwa vluchtelingenkamp. U ging naar school tot de zevende klas. Van 2010 tot 2013 volgde u een opleiding als chef-kok. U werkte gedurende een jaar in een aluminium- en glasbedrijf. Rond augustus 2013 werd u een eerste keer gevraagd toe te treden tot de Saraya Muqamawa (Verzetsbrigade) van Hezbollah om in Syrië te gaan strijden. U weigerde hierop in te gaan. Via uw ouders vernam u immers dat verschillende mensen die naar Syrië gingen, daar stierven of vermist raakten. Toen u rond september 2013 met uw Palestijnse vrienden A.(...) E.(...) K.(...) (O.V. 8.014.913; CG 15/10895) en M.(...) A.(...) K.(...) (O.V. 8.014.917; CG 15/10896), die ook al waren gevraagd toe te treden, langs een café passeerde waar leden van de Verzetsbrigade zaten, werden jullie beledigd omdat jullie niet tot hun partij behoorden. Ze zeiden dat jullie lafaards waren. Jullie werden tevens geslagen. M.(...) raakte gewond aan zijn hand en nek, u had uw rug bezeerd en jullie werden met z'n drieën door een onbekende man naar het ziekenhuis gebracht. Op 24 oktober 2014 ontvingen u en uw vrienden A.(...) en M.(...) elk afzonderlijk een brief waarin jullie door de Verzetsbrigade van Hezbollah werden uitgenodigd zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum. Jullie beschouwden dit als een bedreiging en besloten niet op deze uitnodiging in te gaan uit vrees nadien niet meer terug te kunnen keren. Jullie doken gedurende een tweetal maanden onder in Kafr Jarra (Zuid-Libanon). Op 4 december 2014 bent u samen met A.(...) en M.(...) legaal uit Libanon vertrokken. Jullie kwamen in België aan op 29 december 2014 en jullie vroegen hier asiel aan op 30 januari 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 31/3/'14) en uw rijbewijs. U legt tevens kopieën voor van een afschrift van het bevolkingsregister, een brief van Hezbollah en foto's van uw boottocht van Libië naar Italië.

## **B. Motivering**

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de Saraya Muqawama, gelinkt aan de Hezbollah, die u als strijder wilde inschakelen in Syrië en u bedreigde indien u niet met hen zou meewerken. Ook uw beide vrienden hebben omwille van deze reden Libanon verlaten. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas aannemelijk voor te stellen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat uitgerekend u, wiens **profiel** hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, met zoveel aandrang werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië. Er zijn immers verschillende aspecten die doen twifelen of de Hezbollah u daadwerkelijk geschikt zou vinden om daar aan hun zijde te gaan strijden. U verklaart immers geen lid geweest te zijn van een politieke partij en dus ook niet van Hezbollah (CGVS p.5). Meer nog, u had nog nooit activiteiten voor Hezbollah uitgevoerd. Bovendien beweert u geen militaire dienst te hebben gedaan aangezien u de enige jongen in uw gezin was. U verklaart zelfs niets over wapens te weten (CGVS p.4, 14). Dat ze er dan zo voor zouden gaan om u zelfs onder bedreiging toch te rekruteren voor de strijd in Syrië is totaal niet aannemelijk daar het niet meer dan logisch is dat dergelijke personen loyaal moeten zijn, een eigenschap die niet op u van toepassing is vermits u duidelijk te kennen had gegeven niet geïnteresseerd te zijn om in Syrië te gaan strijden. Eénzelfde opmerking kan ook gemaakt worden in hoofde van uw vrienden M.(...) en A.(...), die eveneens te kennen gaven nooit politiek betrokken te zijn geweest en nooit op 'hun aanbod' te zijn willen ingaan (CGVS M.(...), p. 7, 9; CGVS A.(...), p. 8, 11). Gezien deze door u geschilderde context kan het niet overtuigen, en zoals reeds werd aangestipt, dat de Saraya Muqawama jullie toch absoluut zouden hebben willen rekruteren.

Bevreemdend is ook dat u, behalve uw twee vrienden die samen met u zouden zijn bedreigd, geen enkel concreet **voorbeeld** kunt geven van andere soennieten die door Hezbollah zouden zijn gevraagd mee te gaan strijden in Syrië. Bovendien hebt u hier ook niet naar gevraagd (CGVS p.14). Dergelijke vage verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert jegens Hezbollah wegens gedwongen rekrutering. De vaststelling echter dat u nergens navraag hebt gedaan om hieromtrent meer duidelijkheid te krijgen en/of na te gaan of andere soennieten gelijkaardige problemen kenden, mag ten zeerste verbazen. Uw verschoning dat u hier geen navraag naar durfde doen omdat men u anders zou vragen waarom u zulke vragen stelde, biedt geen afdoende verschoning voor uw toch wel laconieke houding (CGVS, p.14). Dergelijke informatie is immers belangrijk om uw eigen situatie correct in te schatten.

Daarnaast kunt u weinig zeggen over de verdere gang van zaken indien u akkoord zou zijn gegaan met hen te gaan strijden. U weet niet hoelang de basistraining zou duren. Noch weet u waar of tegen wie u in Syrië zou moeten gaan strijden. U hebt hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.9-10). In dit opzicht is het toch wel opmerkelijk dat uw vriend M.(...) spontaan vermeldt dat de basistraining één maand zou duren (CGVS M.(...) 15/10896, p.11). Er viel ook een **incoherentie** te bemerken in uw eigen verklaringen. Enerzijds beweert u dat ze u probeerden te overtuigen deel te nemen aan hun basistraining en samen in Syrië te gaan strijden door u voldoende geld te beloven (CGVS p.9). Anderzijds, wanneer u gevraagd wordt hoeveel u er dan voor betaald zou krijgen, antwoordt u plots dat u dit niet zou hebben gezegd (CGVS p.12). Dergelijke vage en incoherente verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert jegens Hezbollah omdat ze u zouden dwingen aan een militaire opleiding deel te nemen om in Syrië te gaan strijden.

U blijft tevens opmerkelijk **vaag** wat betreft het incident waarin jullie alle drie betrokken waren en zouden zijn geslagen. Zo kunt u niet zeggen in welke maand dit plaatsvond, u houdt het op anderhalf jaar geleden (CGVS p.8). Gezien de impact van dit incident kan er toch van u iets meer nuancering verwacht worden. Bovendien maakte uw vriend A.(...) geen melding van dit incident bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst). Nochtans zou zijn neef M.(...) A.(...) K.(...) hierbij verwond zijn geraakt. Dat hij hier dan geen melding van maakte bij DVZ versterkt de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de waarachtigheid van deze gebeurtenis. Temeer daar wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd, hij allerm minst een overtuigende uitleg kan geven waarom hij hierover niets vermeldde. Hij houdt het immers op "ze hadden me nooit gevraagd of ik geslagen werd of niet" (CGVS A.(...) 15/10895, p.12). Aan het begin van zijn gehoor bij het CGVS gaf hij daarenboven aan de hoofdredenen van zijn vertrek uit de doeken te hebben gedaan (CGVS A.(...) 15/10895 p.2). Een vechtpartij waarbij zijn neef gewond raakte kan bezwaarlijk als een nietig detail worden afgedaan, temeer dit incident de kern van jullie asielaanvraag betreft.

Alsof bovenstaande bevindingen nog niet voldoende zouden zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit te halen, blijkt daarenboven uit informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat **Hezbollah simpelweg geen mensen verplicht** deel te nemen aan de strijd in Syrië. Integendeel, veel werkloze jongeren kiezen ervoor te gaan strijden in Syrië, aangezien de vergoeding groter zou zijn dan wanneer men gewoon in Libanon dienst doet of deel uitmaakt van een reservelijst. U verklaart zelf ook expliciet dat het niet de gewoonte is van Hezbollah mensen te dwingen met hen te vechten (CGVS p.12).

Uw bewering dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, gedood zou worden omdat u niet op de uitnodiging van Hezbollah inging is in het licht van bovenstaande vaststellingen totaal niet aannemelijk (CGVS p.13).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw eigen gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging ten overstaan van Hezbollah. U beweert dat Hezbollah in heel Libanon de macht heeft, de autoriteiten zouden niets tegen hen kunnen beginnen. Bovendien zouden ze op de hoogte zijn van wie het land binnenkomt en buitengaat, ze hebben alles onder controle (CGVS p.7, 11, 13-14). U hebt dan ook geen klacht ingediend tegen de personen die u bedreigden en sloegen (CGVS p.13). Hierover kan dan weer worden opgemerkt dat het dan zeer bevreedend is dat u, terwijl u hiervan op de hoogte was, ervoor koos **legaal met uw eigen paspoort** te vertrekken (CGVS p.5). Immers, indien u werkelijk zo'n grote vrees voor Hezbollah zou hebben, is het niet aannemelijk dat u zich zou blootstellen aan het risico op die manier tegen de lamp te lopen. Het zou immers niet onrealistisch zijn dat ze, als ze er toch zo op gebrand waren u te rekruteren, u zouden willen verhinderen het land te verlaten. Eénzelfde opmerking dient gedaan te worden in hoofde van uw vrienden A.(...) en M.(...), die ook aangeven toen het land legaal te hebben verlaten (CGVS A.(...) 15/10895, p.9; CGVS M.(...) 15/10896, p.7).

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw beweerde asielaanvraag ten eerste kan worden betwijfeld.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u, net zomin als uw beide vrienden, **overtuigende bewijsstukken** kunt voorleggen van de door u ingeroepen vervolging. Jullie leggen immers enkel een brief van Hezbollah neer voor wat dit betreft. Hierover kan worden opgemerkt dat hierin enkel vermeld staat dat u, en ook uw beide vrienden, bent uitgenodigd om zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum (CGVS p.10; CGVS A.(...) 15/10895, p.10; CGVS M.(...) 15/10896, p.8). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u gedwongen zou worden tot hen toe te treden, een militaire opleiding te volgen en/of mee te gaan strijden in Syrië. Laat staan dat hier op enigerlei wijze dreigende taal in wordt gesproken. Bovendien betreft het slechts een kopie, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De overige door u voorgelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier om uw originele identiteitskaart (d.d. 31/3/'14), uw rijbewijs en kopieën van een afschrift van het bevolkingsregister en foto's van uw boottocht van Libië naar Italië. Deze documenten zeggen iets over uw identiteit, herkomst en reisweg, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon ( zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden

*Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw beide Palestijnse vrienden een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Hij volhardt hierbij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, namelijk dat hij genoodzaakt was om zijn land van herkomst te verlaten om aan de dreiging van gedwongen rekrutering te kunnen ontsnappen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2014 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, werpt verzoeker op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet meer is dan artikel 48/4, § 2, c) waardoor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ruimer dient te worden geïnterpreteerd. Volgens verzoeker schiet de bestreden beslissing te kort aangezien niet werd nagegaan of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Libanon. Verzoeker wijst er te dezen op dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is. Onder verwijzing naar de stukken 3 tot en met 10 toegevoegd aan het verzoekschrift, argumenteert verzoeker dat terroristische aanslagen overal, alsook op elk moment in het land kunnen plaatsvinden, dat er nog steeds verschillende terroristische groeperingen actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is en dat er bijgevolg in Libanon veel geweld plaatsvindt. Verzoeker besluit uit het geheel van de door hem geciteerde informatie dat niet in twijfel kan getrokken worden dat hij in zijn land van herkomst het reële risico loopt om onmenselijk behandeld te worden. Hij acht het in dit verband onvoldoende om slechts het willekeurig geweld en het gewapend conflict in Libanon te beoordelen. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst te verkopen dat Libanon voor hem een veilige plaats is, zijn er in geheel Libanon nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten waarbij slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, aldus verzoeker, die aldus meent dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het “*Lebanon: World Report 2014*” van Human Rights Watch, het document “*Travel advice and advisories: Lebanon*” van Government of Canada, het “*Lebanon 2014 Crime and Safety Report*” van OSAC, het document “*Lebanon security update: June 22 – 27, 2014*” van ISW Institute of War van 29 juni 2014, Diplomatie België, ‘Reisadvies Libanon’ van 17 april 2015, geldig op 28 april 2015, het “*World Report 2015*” van Human Rights Watch, “*Foreign travel advice Lebanon*”, Gov. UK van 10 juli 2015, toegankelijk op 16 juli

2015 en het artikel *“Lebanon facing its homegrown suicide bombers: the case of Tripoli”* van International Security Observer van 11 februari 2015.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat uitgerekend hij, wiens profiel hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, met zoveel aandrang werd benaderd om mee te gaan strijden met Hezbollah in Syrië daar het niet meer dan logisch is dat dergelijke personen loyaal moeten zijn, een eigenschap die niet op hem van toepassing is, (ii) hij, behalve zijn twee vrienden die samen met hem zouden zijn bedreigd, geen enkel concreet voorbeeld kan geven van andere soennieten die door Hezbollah zouden zijn gevraagd mee te gaan strijden in Syrië en hij ook nergens navraag heeft gedaan om na te gaan of andere soennieten gelijkaardige problemen kenden, (iii) hij weinig kan zeggen over de verdere gang van zaken indien hij akkoord zou zijn gegaan met Hezbollah te gaan strijden en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet betaald zou krijgen om in Syrië te gaan strijden, (iv) hij opmerkelijk vaag blijft over het incident waarbij hij en zijn twee vrienden betrokken waren en zouden zijn geslagen en zijn vriend A. geen melding maakte van dit incident – waarbij zijn neef nochtans verwond zou zijn geraakt – bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de waarachtigheid van deze gebeurtenis versterkt, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Hezbollah simpelweg geen mensen verplicht deel te nemen aan de strijd in Syrië en verzoeker zelf ook expliciet verklaart dat het niet de gewoonte is van Hezbollah om mensen te dwingen met hen te vechten, (vi) het gegeven dat hij ervoor koos om legaal met zijn eigen paspoort Libanon te verlaten bezwaarlijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging ten overstaan van Hezbollah, (vii) hij, net zoals zijn beide vrienden, geen overtuigende bewijsstukken kan voorleggen van de door hem ingeroepen vervolging daar de brief van Hezbollah enkel vermeldt dat hij, en ook zijn beide vrienden, is uitgenodigd om zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum doch hieruit geenszins kan worden afgeleid dat hij gedwongen zou worden tot hen toe te treden, een militaire opleiding te volgen en/of mee te gaan strijden in Syrië, laat staan dat hier op enigerlei wijze dreigende taal in wordt gesproken en de brief bovendien slechts een kopie betreft, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd, (viii) de overige door hem voorgelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen daar deze enkel iets zeggen over zijn identiteit, herkomst en reisweg, gegevens welke niet ter discussie staan en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient

de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Verzoeker beweert weliswaar dat hij door de Saraya Muqawama, gelinkt aan Hezbollah, onder druk werd gezet om een militaire training te volgen en te gaan vechten in Syrië (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 9 (a), p. 7-9), maar slaagt er niet in de meest elementaire informatie over deze training te verschaffen. Verzoeker kon zelfs niet duiden wat de basistraining inhoudt, noch hoelang deze training zou duren. Evenmin kan verzoeker toelichten waar hij zou moeten gaan vechten in Syrië, noch tegen wie hij er zou moeten gaan strijden. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen stappen heeft ondernomen om over dit alles meer informatie te bekomen (administratief dossier, stuk 9 (a), p. 9-10). Verzoekers Palestijnse vriend M.A.K. (RvV 175 431), die dezelfde problemen zou hebben gekend, verklaarde weliswaar dat de militaire training een maand zou duren (vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en gehoor CGVS, p. 9 en p. 11), doch verzoeker relateert thans diens kennis in dit verband waar hij in het verzoekschrift stelt "*In die zin wenst verzoeker ook op te merken dat M.(...) niet effectief weet of die basistraining één maand zou duren. M.(...) heeft een dergelijk vermoeden omdat hij dit via andere mensen had gehoord, maar dit is niet zeker.*" (p. 7). Gevraagd waar in Syrië hij zou moeten gaan vechten, kwam M.A.K. niet verder dan het nietszeggende antwoord "*In Syrië... er willen ons een maand basistraining geven... is toch niet te doen, maand training om te gaan strijden... maar voor hen, als je wapen draagt ben je sowieso een strijder... Vragen om te gaan strijden, helpen u daar... motiveren u... maar als je problemen hebt met Libanese autoriteiten zeggen ze dat ze niets te maken hebben met u.*" (gehoor CGVS, p. 11). Van een persoon die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij niet wenste deel te nemen aan een militaire opleiding, kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens kan aangeven wat de militaire training zou inhouden, hoe lang die zou duren en met welk doel de training georganiseerd werd. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.8.2. Daarenboven blijkt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus "*Libanon. Rekrutering door Hezbollah*" van 14 februari 2014) duidelijk dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Bovendien beschikt Hezbollah over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en

wordt het als een lucratieve zaak beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen vrijwillig gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verder aanvaardt Hezbollah in de regel enkel mensen die uitsluitend in een Hezbollah-milieu zijn opgevoed en opgegroeid, een profiel waaraan verzoeker, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet voldoet: *“Vooreerst is het niet aannemelijk dat uitgerkend u, wiens **profiel** hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, met zoveel aandrang werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië. Er zijn immers verschillende aspecten die doen twifelen of de Hezbollah u daadwerkelijk geschikt zou vinden om daar aan hun zijde te gaan strijden. U verklaart immers geen lid geweest te zijn van een politieke partij en dus ook niet van Hezbollah (CGVS p.5). Meer nog, u had nog nooit activiteiten voor Hezbollah uitgevoerd. Bovendien beweert u geen militaire dienst te hebben gedaan aangezien u de enige jongen in uw gezin was. U verklaart zelfs niets over wapens te weten (CGVS p.4, 14). Dat ze er dan zo voor zouden gaan om u zelfs onder bedreiging toch te rekruteren voor de strijd in Syrië is totaal niet aannemelijk daar het niet meer dan logisch is dat dergelijke personen loyaal moeten zijn, een eigenschap die niet op u van toepassing is vermits u duidelijk te kennen had gegeven niet geïnteresseerd te zijn om in Syrië te gaan strijden. (...) Gezien deze door u geschilderde context kan het niet overtuigen, en zoals reeds werd aangestipt, dat de Saraya Muqawama jullie toch absoluut zouden hebben willen rekruteren.”* De blote bewering in het verzoekschrift dat Hezbollah er – ongeacht het feit of mensen al dan niet lid waren van Hezbollah en ongeacht het feit of zij al dan niet een militaire training hadden doorlopen – alles aan doet om mensen te overtuigen om mee te gaan vechten in Syrië, zeker nu met het conflict van “Al Alassir” (het conflict tussen soennieten en sjiieten) alles en iedereen in de strijd wordt gegooid, is niet van dien aard om afbreuk te kunnen doen aan de objectieve informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Daarnaast blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Hezbollah zich, aangezien het conflict in Syrië er steeds meer een van sektarische aard is, beperkt tot het inlijven van sjiieten voor deze strijd. Volgens een uitgebreide studie over de rekruteringsdynamieken van Hezbollah door het Amerikaans leger is de Hezbollahmilitie zelf voor 100% sjiiitisch en bestaat ze voor 100% uit mannen. Ook voor de Saraya en andere soennitische geïnspireerde organisaties verbonden aan Hezbollah is er geen sprake van gedwongen rekrutering en is het financiële de belangrijkste dwingende factor. Met het louter herhalen van zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen ter zake brengt verzoeker geen concrete informatie bij die de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt weerlegt of ontkracht. Integendeel dient nog te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor zelf verklaarde dat Hezbollah geen mensen verplicht om met hen te gaan strijden (administratief dossier, stuk 9 (a), p. 12) en dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift tot twee maal toe uitdrukkelijk stelt dat hij niet effectief naar Syrië diende te gaan (p. 8 en p.10).

2.8.3. In acht genomen wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen, noch aan het incident waar hij en zijn twee Palestijnse vrienden het slachtoffer van waren en waarin zij zouden zijn geslagen.

De door verzoeker voorgelegde brief van Hezbollah kan de geloofwaardigheid van zijn relaas allerminst herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze brief correct als volgt: *“(…) Hierover kan worden opgemerkt dat hierin enkel vermeld staat dat u, en ook uw beide vrienden, bent uitgenodigd om zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum (CGVS p.10; CGVS A.(...) 15/10895, p.10; CGVS M.(...) 15/10896, p.8). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u gedwongen zou worden tot hen toe te treden, een militaire opleiding te volgen en/of mee te gaan strijden in Syrië. Laat staan dat hier op enigerlei wijze dreigende taal in wordt gesproken. Bovendien betreft het slechts een kopie, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd.”* Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij ter weerlegging van deze vaststellingen.

Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing betreffen de overige door verzoeker voorgelegde documenten slechts zijn identiteit, herkomst en reisweg, gegevens welke niet ter discussie staan.



2.8.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door Hezbollah en van zijn bewering dat hij, indien hij zou terugkeren naar Libanon, gedood zou worden omdat hij niet inging op de uitnodiging van Hezbollah. Het argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Libanon is te dezen dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing. Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft nagegaan of er in zijn hoofde een schending kan zijn van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Libanon. Immers, de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.9. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende

confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is, dat terroristische aanslagen overal, alsook op elk moment in het land kunnen plaatsvinden, dat er nog steeds verschillende terroristische groeperingen actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is en dat er bijgevolg in Libanon veel geweld plaatsvindt, en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift – informatie welke overigens inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier – brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS